

gælde ogsaa for Børn fra 15 til 18 Aar, for saa vidt Forældrene maatte forsørge dem i denne Alder. Jeg vil dog gerne sige, at dette, at man kan akkviescere ved de 300 Kr., er en Følge af, at vi i det hele taget er inde i andre Indkomstforhold, end vi har været før. Hvorvidt dette Tal nu er det rigtige, eller man skulde gaa længere ned, vil Fremtiden vise; Loven skal kun gælde for et Aar, og der vil saaledes senere kunne blive Tale om at overveje et andet Beløb. Ved denne Overvejelse vil det være naturligt ogsaa at tage Hensyn til det Børnefradrag, der findes i vor Skattelovgivning i Almindelighed.

Vi er inde i en Tid, hvor alle Kommunerne har Vanskeligheder; de kommunale Skattebyrder er siden Begyndelsen af Halvfemserne steget til det 10-dobbelte. Det er interessant at se, at ifølge en Oversigt i en Betænkning angaaende Ejendomsskatterne i København regnedes der i 1911—12, da København med Hensyn til Indkomstskatten i Virkeligheden var et Skattely, med en Indkomstskat af ca. 8 Mill. Kr., og man fik omtrent lige saa meget ind i Ejendomsskatter, nemlig 7 Mill. Kr. I 1920—21 gav Ejendomsskatterne omtrent det samme, nemlig 9—10 Mill. Kr., hvorimod de personlige Skatter var oppe paa godt 90 Mill. Kr. Det er klart, at naar man her i København mener at maatte opretholde den kraftige Skala, her er Tale om, denne Krigsskala, som jeg vil tillade mig at betegne den, og naar man endog er ude efter yderligere Indtægter i Form af en klækkelig Forhøjelse af Ejendomsskatterne, kan dette kun være foranlediget ved, at Udgifterne er kommet overordentlig højt op. Man spørger uvilkaarlig sig selv: Naar en Kommune, der har saa store Indkomster som København, er saaledes stillet, som den er, hvorledes skal det saa gaa de mange Kommuner, som maa nøjes med minimale Indkomster?

I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa, at ifølge de sidste Oplysninger har de personlige Indkomstskatter i 1919—20 givet 62,8 Mill. Kr.; deraf faldt de 31,6 Mill. Kr. paa Storkøbenhavn, hvoraf godt 20 Mill. Kr. paa selve København. Den sidste Opgivelse, vi har for Merindkomstskattens Vedkommende, lyder paa 171,7 Mill. Kr.; deraf faldt de 128,3 Mill. Kr. paa Storkøbenhavn. Naar nu en Kommune, der har saa overordentlig store Indkomster, aabent erken-der, at den er i økonomiske Vanskeligheder, og at den maa resignere, vil jeg gerne minde om en Tanke, der har været

fremme tidligere, nemlig at der burde finde Overvejelser Sted mellem Kommunerne — gennem deres Organisationer, eller hvordan det nu skulde være — og Indenrigsministeriet, for at man kunde naa til fælles Aftaler med Hensyn til Kommunernes Udgifter. Der er ingen Tvivl om, at det for en toneangivende Kommune som København har overordentlig stor Betydning hvorledes den lægger sine Udgifter, og dette har tillige Følger for andre Kommuner samt for Staten. Jeg vil derfor gerne understrege, at der bør ske saadanne Overvejelser, for at en enkelt Kommune ikke skal træffe Dispositioner, der kan faa vidtrækkende økonomisk Betydning for Staten og andre Kommuner, uden at der gennem Indenrigsministeriet har gaaet visse Overvejelser forud.

I Lovforslagets § 2 foreslaas det, at Københavns Kommune skal have Lov til at vente med den endelige Fastlæggelse af Budgettet til den 31. Marts 1922, og dette er blandt andet motiveret med, at man ikke ved, hvilken Skæbne dette Lovforslag vil faa. Jeg tager neppe meget fejl, naar jeg gaar ud fra, at det har Interesse for Københavns Kommune at have den bedst mulige Oversigt over, hvilke Indkomster man kan regne med, før man endeligt fastlægger Budgettet, og det er en Interesse, Københavns Kommune har til fælles med mange andre Kommuner. Forholdet er jo det, at man slutter Budgettets Behandling i god Tid, før Ligningen skal begynde, og det er ogsaa ganske naturligt, at Ligningsmyndighederne maa vide, hvilket Beløb de skal udskrive i Skat. Men ved den Foranledning, som denne Bestemmelse giver mig, vil jeg gerne sige, at der i Øjeblikket er meget, der taler for, at Kommunerne burde have en bedre Oversigt, end de i al Almindelighed har, over, hvilke Indkomster de kan regne med, før de fastlægger deres Budget. Jeg kender Tilfælde, hvor en Kommune af Frygt for, at Indkomsten vilde gaa meget væsentligt ned, har lagt et meget snævert Budget, men hvor det har vist sig, at Indkomsten har været væsentlig større, end man havde regnet med, og hvor man derfor meget beklagede, at man ikke var gaaet meget videre med Skatteudskrivningen; thi Forholdet er i Øjeblikket det, at de allerfleste Kommuner i meget høj Grad kunde trænge til at faa deres Kassebeholdning styrket og til, at der blev afsat et betydeligt Beløb paa Budgettet til Imødegaaelse af uforudsete Udgifter, til Arbejdsløshedsunderstøttelse o. s. v., som